

Јелица
Грегановић

Бау-Бау

Илустровала
Марина Веселиновић

мала лагуна

У једној шуми једне ноћи био је један мрак. Мрак мрачан,
мрачан. Црн, црн, као реп црне мачке.

У тој шуми, те ноћи, Веверица Веца је провирила из своје
дупље у стаблу старе букве и рекла:

– О, како је **Мрачно, Мрачно, црно, црно!** Баш оваква ноћ ми треба да сакријем лешнике које сам данас скупила. Нико ме неће видети. Биће добро кад дође зима, имаћу шта да грицкам.

Веверица Веца је узела своју корпицу направљену од траве и напунила је лешницима. Онда је **ХОП-ХОП-ХОП** почела да скаче са гране на грану, па је **КЛИЗ-КЛИЗ-КЛИЗ** клизнула низ стабло храста и нашла се на мекој трави, одмах поред великог жбуна шипка.

– Ово је право место за мене! Шипак има трње.
Ако ту сакријем лешнике, нико неће смети да уђе у
жбун и поједе их – обрадовала се Веверица Веца.

Коракнула је у шипков грм и угледала два велика, велика ока како је гледају из мрака у жбуну. Веве-рица Веца је одскочила од страха, корпица јој је пала, лешници су се просули.

